

JULIE
JAMES

Seksualiausias
pasaulio vyras
įkliūva

JULIE
JAMES

Seksualiausias

pasaulio vyras
įkliūva

Romanas

Vilnius
2018

Padėka

Visų pirmiausia norėčiau padėkoti savo kino agentui Dickui Shepherdui, kuris nuo pat pradžių tikėjo mano istorija ir manimi. Be jo man nebūtų pavykę.

Taip pat norėčiau iš širdies padėkoti šeimos nariams ir draugams už meilę ir neblėstantį palaikymą.

*Liksiu amžinai dėkinga pirmiesiems skaitytojams, negailėjusiems laiko perskaityti istoriją, anuomet dar vadintą „Endriaus projektu“, ypač Ami Wynne, Brianui Guarraciui, Brendanui Carrollui ir Karen Schmidt – už protingas išvalgas ir Masonui Novickui – už pamokymą, kad romanti-
nėse komedijose turi būti konfliktas.*

Ypatingą padėką reiškiu savo agentei Susan Crawford, kurios aistra ir entuziazmas mane įkvepia, taip pat mane palaikiusiai redaktorei Wendy McCurdy, jos padėjėjai Allison Brandau ir kitiems leidyklos „Berkley“ darbuotojams.

Galiausiai – ir svarbiausia – noriu padėkoti savo vyrui Brianui, kuris nenuilsdamas skaitė juodraščius, negailestingai mane kritikavo ir padėjo parašyti šią knygą.

1

Nors ir naujokė Los Andžele, Teilorė Donovan suprato, kada jai mėgina užkalbėti dantį.

Pirmadienio rytas, penkiolika minučių po aštuonių – Teilorės manymu, kiek per ankstyvas laikas klausytis nesąmonių, kurias tautinio ieškovo atstovas Frenkas Siedleckis iš Lygių galimybių komisijos. Tačiau buvo nuostabus saulėtas rytas Pietų Kalifornijoje, „Starbucks“ nusipirkta kava pradėjo veikti, todėl ji buvo nusiteikusi maloningai.

Frenko skambučio Teilorė sulaukė įvažiuodama į požeminį Los Andželo centre esančio biuro garažą. Atsiliepusi leido ieškovo atstovui kelias minutes šnekėti (ir net neįsiterpė) apie tai, kad jo klientai teisūs, o Teilorė ir jos neteisusis klientas turėtų džiaugtis galimybe išvengti teismo už varganus trisdešimt milijonų dolerių. Tačiau pirmadienio rytą sunku ilgai klausytis nesąmonių. Net ir išgėrus saldžios „Starbucks“ kavos.

Todėl Teilorėi teko pertraukti bekalbantį Frenką ir melstis, kad vestibulyje įlipus į liftą nedingtų ryšys.

– Frenkai, Frenkai, – tarė ji tvirtai ir dalykiškai, – mes su

tokia suma tikrai nesutiksime. Norite tiek pinigų vien todėl, kad jūsų klientai darbovietėje kelis kartus išgirdo vieną kitą keiksmožodį?

Tą akimirką ji pastebėjo, kad kartu su ja į liftą įlipo pagyvenusi porelė. Teilorė mandagiai jiems nusišypsojo ir tęsė pokalbį telefonu.

– Žinote, jei jau LGK prašo trisdešimt milijonų dėl seksualinio priekabiavimo, – pareiškė ji Frenkui, – bent jau pasakykite, kad mano klientas ką nors išvadino „kekše“ arba „paleistuve“.

Teilorė akies krašteliu pastebėjo, kaip maždaug septyniasdešimt penkerių metų amžiaus moteriškė nepritariamai pažvelgė į vyrą. Bet tą akimirką Frenkas vėl ėmė pliaukšti apie menamą ieškovų dorovę.

– Būsiu atvira, jūsų ieškinys manęs neįtikino, – įsiterpė Teilorė. – Minitė tik pavienius nereikšmingus nutikimus. Juk niekam nepliaukštelėjo per užpakalį, nesuėmė už krūties.

Teilorė pastebėjo, kaip pagyvenusi porelė ėmė atsargiai, bet gana sparčiai trauktis nuo jos, į priešingą lifto kabinos pusę.

– Žinoma, kad nevertinu jūsų rimtai, – tarė ji atsakydama į ieškovų atstovo klausimą. – Juk kalbame apie trisdešimt milijonų dolerių! – užuot šaukusi, ji kalbėjo su juoko gaidėle balse. Iš patirties žinojo, kad taip lengviau įsiutinti priešininkus.

Nenorėdama švaistyti daugiau nė minutės ji savo nuomonę išdėstė tiesiai šviesiai.

– Frenkai, ši byla – tik noras pasireklamuoti. Mano klientas nepadare nieko neteisėto – abu tai žinome ir man bus nesunku tai įrodyti prisiekusiesiems. Todėl nėra ko toliau aptarinėti šito absurdiško pareiškimo. Paskambinkite, kai kas nors kam nors parodys penį.

Teilorė ryžtingai užvėrė telefoną. Įsidėjo jį į portfelį ir atsiprašydama nusišypsojo pagyvenusiai porai. Vyras ir moteris stovėjo prisispaudę prie lifto kabinos sienos ir išsižioję spoksojo į ją.

– Atsiprašau už tą „penį“, – ištarė ji, norėdama juos nuraminti. – Manęs tai turbūt nebešokiuoja.

Kai liftas, užkilęs į dvidešimt trečią aukštą, garsiai skambtelėjo, Teilorė nekaltai patraukė pečiais ir paskutinį kartą pažvelgė į bendrakeleivius.

– Profesinė rizika.

Ji pamerkė akį.

Lifto durys atsivėrė ir ji žengė į šurmuliuojantį biurą.

Teilorėi labai patiko bruzdančios advokatų kontoros garsai. Be perstojo skambantys telefonai, įnirtingi pokalbiai, besiliejęs pro uždarytas duris, spausdintuvai, besispjaudantys penkiasdešimties puslapių apimties santraukomis, pašto vežimėliai, iš kurių dalijami teismo įsakymai – visa tai jai prilygo muzikai. Tai sunkiai dirbančių žmonių aplinkos garsai.

Tačiau nė vienas advokatas (Teilorė tikėjosi, kad vyresnieji partneriai tokios pat nuomonės) nedirbo tiek daug kaip ji. Nuo pat tos akimirkos, kai prieš septynerius metus pirmą kartą įžengė į Grėjaus ir Dalaso advokatų kontorą Čikagoje, ji kaip išmanydama stengėsi, kad visi ją išsimintų kaip itin perspektyvią advokatę. Dabar kontora išsiuntė ją į Los Andželą dirbti su viešai aptarinėjama seksualinio priekabiavimo byla, kurioje atsakove patraukta viena prabangiausių universalinių parduotuvių šalyje. Teilorė suprato: taip tikrinami jos gebėjimai.

Ir ji tam pasirengusi.

Šįryt Teilorė nuėjo koridoriumi iki savo kabineto, praplaukdama pro sekretorės stalą kaip ir kiekvieną dieną šias dvi savaites nuo tada, kai atvyko į Los Andželą.

– Labas rytas, Linda. Ar yra žinučių?

Linda pašoko nuo kėdės. Regis, išvydus Teilorę aplinkinius apimdavo noras pasirodyti, kad nesėdi rankų sudėję.

– Labas rytas, panele Donovan, – žvaliai atsakė Linda. – Gavote vieną žinutę: ponas Bleiklis norėtų, kad kuo greičiau pas jį nueitumėte.

Teilorė stabelėjo. Keista, ji šį rytą neplanavo susitikti su Semu.

– Ar jis sakė, kodėl kviečia?

– Ne, apgailestauju, panele Donovan.

Teilorė patraukė į savo kabinetą ir jau žengdama vidun šūktelėjo Lindai:

– Paskambink Semo sekretorei ir pranešk, kad ateisiu pas jį po penkių minučių!

Tada iškišo galvą pro duris ir nusišypsojo naujajai padėjėjai.

– Linda, primenu: vadink mane Teilore.

Prieš pasibeldama Teilorė nesusitūrėjo ir stabelėjo pasigėrėti Semo kabinetu. Šis kampinis kabinetas buvo nuostabus – su didžiuliu vyšnios medienos stalu, priderintomis knygų lentynomis, minkštu smėlio spalvos kilimu ir panoraminiais langais per dvi sienas.

Prabangiai įrengtas partnerio kabinetas jai buvo ne vien statuso simbolis, kuriuo siekiama padaryti įspūdį klientams ir kitiems advokatams. Tai tikros sėkmės įrodymas. Vieną dieną, reikia tikėtis, netolimoje ateityje, ji taip pat turės tokį kabinetą – įrodymą, kad pasiekė svarbiausią tikslą gyvenime.

Prieš daugelį metų Teilorės tėvams teko daug ką paaukoti, kad ji taptų advokate ir šį pirmadienio rytą stovėtų štai šiame kabinete. Jie gyveno Čikagoje, paprastų darbininkų rajone, o jos trys išdykę, į mokslus nelabai linkę vyresni broliai lankė

vietinę katalikišką berniukų mokyklą. Teilorė taip pat turėjo mokytis vietinėje mergaičių mokykloje. Tačiau išvydę neįtikėtinai gerus pradinės mokyklos pažymius Teilorės tėvai nusprendė, kad dukra verta geriausio išsilavinimo, kokį tik įmanoma gauti, net jei prireiktų išleisti pinigus, kurių jie neturi. Tam, kad įstengtų kasmet sumokėti po aštuoniolika tūkstančių už jos mokslą Čikagos universiteto mokykloje (ir išlaikyti keturis vaikus), tėvai antrą kartą įkeitė namą, o tėvas pardavė paties suremontuotą 1965 metų „Corvette Stingray“ kabrioletą.

Dėkinga už tokį pasiaukojimą Teilorė pažadėjo tėvams, kad jiems niekada neteks gailėtis dėl savo investicijų į jos išsilavinimą. Šis pažadas lydėjo ją mokykloje ir koledže, kol galiausiai atvedė į Šiaurės Vakarų teisės mokyklą. Šis pažadas motyvavo iki šiol. Baigusi teisės mokyklą Teilorė nusprendė įsidarbinti Grėjaus ir Dalaso advokatų kontoroje, nes tai pati geriausia kontora Čikagoje ir viena geriausių pasaulyje. Ji didžiavosi būdama šios įmonės dalimi.

Ir padarys viską, kad tik sulauktų sėkmės.

Priešingai nei daugeliui bendramokslių, kurie teisininko profesiją pasirinko todėl, kad medicinos studijos per ilgai trunka ir per vėlai pradeda duoti pajamų, arba spaudžiami šeimos narių, arba paprasčiausiai nesugalvodami, ką daugiau veikti, Teilorėi labai patiko būti advokate. Nuo pat tos akimirkos, kai dar studijuodama atliko mokomąją kryžminę apklausą, ji pasijuto savo vietoje.

Todėl stovėdama prabangiai įrengto Semo kabineto tarpduryje ji šypsojosi ne tik iš susižavėjimo, bet ir iš nekantrumo.

Vieną dieną ir ji sulauks sėkmės, nebyliai prisiekė sau Teilorė. Vieną dieną.

Ji pasilygino kostiumėlį ir pasibeldė į Semo kabineto duris. Jis atitraukė akis nuo kompiuterio ir šiltai nusišypsojo.

– Teilore! Užėik.

Ji atsisėdo ant kėdės priešais Semo stalą. Kaip ir kiti gudurūs advokatai, taip ir jis svečiams skirtas kėdes buvo pastatęs penkiolika centimetrų žemiau už savąją, kad galėtų iš aukšto į visus žiūrėti.

– Jau įsikūrei? – pasiteiravo Semas.

Išgirdusi klausimą Teilorė kaltai šyptelėjo; ji prisiminė dviejų miegamųjų bute, kurį jai išnuomojo kontora, prie svetainės sukrautas neišpakuotas dėžes.

– Beveik.

– Kraustymasis vargina, tiesa?

– Bent jau turiu ką veikti grįžusi iš darbo.

Semas įdėmiai žvelgė į ją.

– Taip, pastebėjau, kad dirbi iki vėlumos. Turėtum skirti laiko įsikurti, kol byla neišsibėgėjo ir dar nereikia dirbti visu pajėgumu.

Teilorė ryžtingai trūktelėjo pečiais. Ji nuolat dirbo tik visu pajėgumu. Ir labai norėjo padaryti įspūdį Semui Bleikliui – Los Andželo kontoros bylų skyriaus vadovui.

– Tik noriu kuo greičiau įsivažiuoti.

Semas pritariamai nusišypsojo įvertindamas Teilorės dalykiškumą, jam šypsantis lapiški veido bruožai dar labiau išryškėjo.

– Tada papasakok apie bylą, kaip sekasi dirbti.

Teilorė atsilošė ir trumpai nupasakojo padėtį.

– Sekasi labai gerai. Šią savaitę turime pateikti išankstinius prašymus. Manau, pavyks atmesti beveik pusę LGK įkalčių. Be to, šįryt vienas jų advokatų man paskambino siūlydamas susitarti.

– Ką jam pasakei?

Teilorė kukliai pakreipė galvą.

– Tarkim, jie suprato, kad mūsų tai nedomina.

Semas sukikeno.

– Gerai. Nuolat informuok mane ir nesidrovėk užsukti, jei prireiks pagalbos.

Teilorė sutikdama linktelėjo ir pasidžiaugė, kad Semas nesikiša į bylą. Nuo pat tada, kai ji atvyko į Los Andželą, jis su džiaugsmu suteikė jai laisvę veikti – toks vadovavimo stilius jai labiausiai patiko.

Teilorė manė, jog tuo ir baigsis susitikimas. Tačiau, užuot leidęs eiti, Semas suruzgėjo ant kėdės, tarytum ruošdamasis dar kažką pasakyti.

– Dar kas nors, Semai?

Jo kūno kalba atrodė... keista. Semo ji dar gerai nepažinojo, todėl negalėjo jo perprasti taip pat puikiai kaip kitų partnerių Čikagoje. Teilorė laukė, kol Semas atsilošė ir skvarbiai pažvelgė į ją ruošdamasi prabilti. Kaip ir kiti advokatai, su kuriais jai teko susidurti, jis, regis, manė, kad visą gyvenimą privalu elgtis taip, lyg būtum matomas prisiekusiuju.

– Tiesą sakant, yra dar vienas reikalas, dėl kurio, tikėjau si, man padėsi, – atsargiai prabilo Semas. – Žinau, kad mes tik pasiskolinome tave iš Čikagos šiai bylai, bet ši užduotis neatimtų viso tavo laiko.

Teilorė tokia įžanga sudomino. Ji jau dirbo vakarais ir savaitgaliais, todėl ši paslaptinga užduotis tikriausiai duotų daug naudos, jei jau Semas mano, jog jai pavyktų rasti laiko.

– Ar tai labdaringa byla? – paklausė ji.

Semas atsilošė apsvarstydamas klausimą it per apklausą į kampą užspeistas liudytojas.

– Na... ne visai. Veikiau paslauga.

Teilorės galvoje akimirksniu įsijungė pavojaus signalas. Vadinamosios paslaugos partneriams dažniausiai virsdavo daugybe nemokamų valandų rengiant kalbą advokatų asociacijai arba nagrinėjant įstatymus, galiojančius Nakitoše,

Luizianoje, siekiant padėti iš kelio išklydusiam, bet geraširdžiam sūnėnui.

– Kokia paslauga? – pasiteiravo Teilorė, nors jau žinojo, ką atsakys Semas. „Tai labai įdomus atvejis...“ – pradės jis. Visi partneriai savo nedorų giminaičių nusikaltimus vadina įdomiais atvejais.

Semas palinko į priekį.

– Tai labai įdomus atvejis... – prabilo jis.

Kaip pirštu į akį.

Teilorė stengėsi įdėmiai klausytis.

– Tai paslauga vienam mūsų partnerių, Bilui Mičelsui, – pasakė Semas. – Esu tikras, kad jį pažįsti, jis vadovauja mokesčių teisės skyriui. Vienas jo klientų paprašė paslaugos.

Teilorė vos susitvardė neužvertusi akių. Nuostabu – *kliento* prasikaltę giminaičiai. Už išlepintas turtingų partnerių atžalas blogiau tik išlepintos *beprotiškai* turtingų direktorių atžalos. Ji pasiruošė išklaudyti visą Semo pasiūlymą.

Tačiau jo žodžiai nustebino.

– Kaip tikriausiai žinai, Bilas rūpinasi daugumos Holi-vudo garsenybių mokestiniais klausimais. Vienas jo klientų, aktorius, tuoj pradės filmuotis teisiniame trileryje. Jis paprašė mūsų advokatų konsultacijos, kad suprastų, kaip teismo salėje elgiasi tikri advokatai. Na, supranti, kaip jie juda, kur stovi ir panašiai.

Semas vėl reikšmingai nutilo. Tai suteikė Teilorei progą apmąstyti tai, ką išgirdo. Prižiūrėti kažkokį aktoriūkštį, kai iki teismo liko tik trys savaitės?

Absurdas.

Tai turbūt pokštas. Cha, cha, pasišaipykime iš advokatės, atvykusios iš Vidurio Vakarų ir manančios, kad visi Los An-džele tik ir galvoja apie įžymybes.

Teilorė nusišypsojo ir pakrutino pirštą rodydama Semui, jog perprato pokštą.

– Turbūt juokaujate?

Tačiau Semas surimtėjo ir nutaisė nuostabos kupiną žvilgsnį. Taip partneriai žiūri į advokatus, užkraudami jiems tris mėnesius trukšiančią dokumentų analizę.

Jis nejuokavo.

Velnius.

– Būkime atviri, Teilore, – pasakė Semas draugiškai. – Juk neskirsiu šiam reikalui partnerio. Tuos, kurie už valandą ima po aštuonis šimtus dolerių, galiu panaudoti ir geriau, – jis pamerkė jai akį. Viešumoje ir bendraudami su klientais partneriai mėgdavo apsimesti, kad gėdijasi absurdiškai didelių įkainių. Bet likę vieni tuo didžiuodavosi. – Tačiau tai puiki proga pritraukti klientą, – tęsė jis, – todėl man reikia advokato, kuris padarytų gerą įspūdį. Tavęs.

Teilorė susidėjo ant kelių rankas ir suskubo svarstyti, kaip mandagiai atsisakyti Semo pasiūlymo. Žinoma, šitaip jis parodė, jog ją vertina, bet ji netroško prižiūrėti kažkokio išpuikusio aktoriaus, kuris filmuodamasis teismo scenose melodramatiškai šaukia: „Tiesa tau per skaudi!“

Ji apgailėstaudama šyptelėjo Semui.

– Semai, aš pamaloninta. Bet ar jums neatrodo, kad tam labiau tiktų vietinis advokatas? Nenorėčiau atimti iš jų progos dirbti su Holivudo aktoriumi.

Gana vykęs argumentas, pamanė ji. Pasirodo, ji taip pat moka vaidinti.

Bet tada Semas išsitraukė kozirį.

– Na, Teilore, Čikagos kontoros atstovai tikina, kad esi pati geriausia jų bylų skyriaus advokatė. Jei tai tiesa, man atrodo, tu ir turėtum mums atstovauti.

Tiesioginis iššūkis jos profesiniams gebėjimams. Teilorės Achilo kulnas.

Ji atsiduso neturėdama iš ko rinktis.

– Kada reikės mano paslaugų?

Semas pergalingai išsišiepė, vėl tapdamas panašus į lapę.

– Ketvirtadienį.

Teilorė nudžiugo pamaniusi, kad pavyks išsisukti.

– Oi... apmaudu, – tarė ji. – Ketvirtadienį turiu ginti prašymus atmesti įkalčius, – ji spragtelėjo pirštais. Prakeikimas.

Tačiau Semas neketino leisti jai taip lengvai išsisukti.

– Žinau, kad norėtum pati vykti į teismą, bet kas nors kitas tikrai galės tave pavaduoti, – jis mandagiai susidėjo rankas rodydamas, kad pokalbis baigtas.

Teilorė atsistojo. Ji nutaisė šypsena duodama suprasti, jog nekantrauja imtis šito nesąmoningo reikalo.

– Ne bėda, Semai, aš tuo pasirūpinsiu.

Ji apsisuko eiti ir tik pasiekusi duris susivokė. Grįžtelėjo per petį.

– Nė netoptelėjo paklausti – o kas tas aktorius?

Jau spėjęs panirti į aštuonis šimtus dolerių per valandą kainuojantį darbą, Semas išsiblaškęs atitraukė žvilgsnį nuo kompiuterio.

– E... Džeisonas Endriusas.

Tai išgirdus Teilorės ranka nuslydo nuo durų rankenos.

Ji atsisuko į Semą, stengdamasi dėtis abejinga.

– Aišku. Supratau.

Deja, pirminė jos reakcija neliko nepastebėta. Semas pakilo nuo stalo nutaisęs rimtą veidą ir priėjo prie jos.

– Žinai, Teilore, pasakiau jo vadybininkui, kad tu kontoroje garsėji kaip kieta moteris, galinti stoti akistaton su kiekvienu vyru. Ir laimėti, – Semas reikšmingai nutilo ir nužvelgė ją lyg kariuomenės seržantas. – *Nedrišk* juo susižavėti, – griežtai paliepė.

Tai išgirdusi Teilorė prisimerkė. Išsiskyrusi su Danieliumi, ji liovėsi žavėtis, garbinti ar apskritai galvoti apie vyrus, nesvarbu, garsius ar ne.

Semas teisus – ji tikrai gali stoti akistaton su kiekvienu vyru. Ją, galima sakyti, taip ir augino. Vaikystėje jos tėvas, policijos seržantas, dirbdavo po dvi pamainas, o slaugė mama dažnai dirbdavo viršvalandžius, todėl Teilorę prižiūrėdavo trys vyresni broliai. Kai tekdavo po pamokų arba savaitgaliais pasirūpinti sese, jiems būdavo paprasčiau laikyti ją berniuku. (Nors ir su kasytėmis.)

Vienas mėgstamiausių Teilorės filmų – „Moterų lyga“. Jai įsiminė Tomo Henkso veikėjo ištarti žodžiai. Viena beisbolininkė verkia išbarta, kad praleido varžybas, ir Tomas Henksas jai sako: „Žaidžiant beisbolą neverkiama.“ Tokia buvo Teilorės jaunystės mantra, tik jos pasaulyje buvo negalima verkti ne tik tada, kai žaisdavo beisbolą, bet ir kai spardydamo kamuolį, žaisdavo slėpynių (net kai broliai ją pamiršdavo, palikę dvi valandas slėptis kaimynų pašiūrėje), karstydavosi po medžius, o kartą net iškrito ir susilaužė ranką, kai žvejodavo su broliais ir šie jos augintinių vikšrų kolekciją naudodavo vietoje jauko.

Taip, Teilorė labai anksti suprato, kad priversti berniukus užsičiaupti ir žaisti sąžiningai įmanoma tik įrodžius, jog ji *nieko* nebijo. Ši pamoka pasitarnavo ir dirbant didelėje advokatų kontoroje, kurioje moterys sudarė vos penkiolika procentų visų partnerių, nors kasmet įsidarbindavo gana daug moterų. Bėgant metams jos kažkur dingdavo, būdavo ignoruojamos, atleidžiamos arba pačios pasirinkdavo kitą darbą.

Tačiau Teilorė buvo pasiryžusi netapti tokios tikrovės auka. Juk ji kieta kaip titnagas.

Taigi, reaguodama į Semo nurodymą „nesusižavėti“ atliekant šią užduotį, ji ryžtingai susinėrė ant krūtinės rankas ir atkirto:

– Jokiu būdu.

Semas nusišypsojo. Patenkintas linktelėjo galva.

Staiga jai toptelėjo viena mintis. Ji atsargiai uždavė Semui paskutinį klausimą.

– Man įdomu, Semai, turint galvoje... šio kliento... reputaciją, ar mane pasirinkote todėl, kad esu moteris?

Įsijautęs į advokato vaidmenį, Semas didingai atsistojo priešais stalą, pasiruošęs parodyti per dvidešimt metų nugludintus klausimų pateikimo įgūdžius.

– Teilore, tu esi advokatė, kuri dirba su seksualinio priekabiavimo bylomis. Ką patari klientams rinktis atstovu teisme: vyrą ar moterį?

– Moterį, – nedvejodama atsakė ji.

– Kodėl?

– Klientas atrodo patikimesnis, jei moteris advokatė tvirtina, kad jis su moterimis elgiasi tinkamai.

Semas reikšmingai sustojo priešais įsivaizduojamus prisiekusiuosius.

– Vadinasi, pritari man, kad būna atvejų, kai kontorai praverčia ne tik tavo gebėjimai, bet ir lytis?

Teilorė viską suprato. Liepė sau užsičiaupti ir eiti dirbti.

Ji nusišypsojo viršinkinui.

– Vadinasi, ketvirtadienį.

2

Džeisonas Endriusas.

Ketvirtadienį jis atvyks į jų kontorą. Garsiausias Holivudo aktorius.

Džeisonas Endriusas.

Tikra kino žvaigždė. Tokia, kurią nuolat persekioja paparacai, o išprotėjusios gerbėjos nuogos braunasi į jos miegamąjį.

Vėliau, atlikusi „tyrimą“, Teilorės sekretorė birželio mėnesio „Rolling Stone“ numeryje rado interviu, kuriame Džeisonas Endriusas buvo apibūdintas kaip „velniškai gražus, tikra šių laikų legenda. Visai kaip Klarkas Geiblas arba Keris Grantas jis spinduliuoja žavesiu ir pasitikėjimu. Mano esąs gudresnis už daugumą ir tikriausiai toks ir yra. Tai mirtinas derinys, todėl jis gerbia vos kelis išrinktuosius.“

Velniškai gražus. Spinduliuoja žavesiu ir pasitikėjimu.

Džeisonas Endriusas.

Ir ji su juo dirbs.

Eidama iš Semo kabineto Teilorė staiga ėmė svarstyti, gal jau metas depiliuotis bikinio zona. Hm... turbūt jau reikėtų...

Ji nusipurtė nuo tokios absurdiškos minties. Na jau. Juk ji *profesionalė*.

Taigi, panelė profesionalė pasitaisė kostiumėlį ir ramiai uždarė Semo kabineto duris. Ji nuėjo koridoriumi dėdamasi atsaini, tarytum kasdien konsultuotų įžymius sekso dievukus. Ji niekada nerodė bendradarbiams savo jausmų, net sunkiausiomis akimirkomis, kai prieš kelis mėnesius skyrėsi su buvusiu sužadėtiniu. Verčiau bus prakeikta, nei leisis kitų akivaizdoje kažkokio aktoriaus išmušama iš vėžių.

– Linda, ketvirtadienį atšauk visus mano susitikimus, – tarė Teilorė, artindamasi prie sekretorės stalo. Ji žvilgčiojo į kalendorių bandydama sugalvoti, kaip perplanuoti dieną, kad atsirastų laiko naujai „užduočiai“.

– Šis tas pasikeitė – atsirado naujas darbas.

Vos spėjus jai tai pasakyti, Linda pašoko nuo kėdės. Ši garsiai dunkstelėdama nukrito ant grindų, bet sekretorė to, regis, nepastebėjo.

– O Dieve! Vadinasi, tai tiesa? Tikrai dirbsite su Džeisonu Endriusu?

Po velnių, neįau ši žinia taip greitai pasklido? Teilorė apsidairė ir išvydo, kad kitos sekretorės taip pat liovėsi dirbusios. Jos spoksojo į ją išpūtusios akis, užgniauzusios kvapą, tarytum tai būtų mirties ar gyvybės klausimas. Besidairydama Teilorė pastebėjo, kad dauguma advokatų taip pat stoviniuoja kabinetų tarpduriuose. Tą akimirką Grėjaus ir Dalaso kontoroje sustojo visi darbai.

Jausdama į ją nukreiptas viltingas akis Teilorė atsikrenkštė ir kreipėsi į sukklususius bendradarbius lyg miesto šauklys, pranešantis, jog atvyksta karalius.

– Taip, tai tiesa. Džeisonas, e, Endriusas atvyks čia. Ke-

tvirtadienį, – nukaitusi Teilorė ėmė vėduotis ranka. Keista, biure tapo labai šilta. Tikriausiai šitos vietos nesiekia kondicionierius, pamanė ji. Turės pasikalbėti su Linda ir paprašyti pakviesti techninį darbuotoją.

Išgirdę džiugią žinią sekretorės ir advokatai pratrūko karštligiškai kalbėtis.

– Ką reikės apsirengti?

– Kaip manai, ką *jis* vilkės?

– Man labai patiko, kai jis... (Įterpti mėgstamiausią Džeisono Endriuso atliktą vaidmenį, suvaidintą sceną, jo išstartus žodžius.)

– Kaip manai, ar jis toks pat gražus kaip filmuose?

Teilorė stovėjo supama sąmyšio. Kaip visada, norėdama kontroliuoti padėtį, ji ramiai mostelėjo sekretorėms, kurios šokinėjo aplinkui lyg kofeino padauginę kiškiai.

– Tvardykitės, – griežtai paliepė perrėkdamą triukšmą. – Tai paprasta darbinė užduotis.

Tai išgirdusios sekretorės nurimo ir liovėsi strikinėti. Linda nustebusi pažvelgė į ją.

– Paprasta darbinė užduotis? Juk tai *Džeisonas Endriusas*.

Teilorė vėl pajuto karščio bangą. Prakeikta vėdinimo sistema. Reikia kuo greičiau ją sutvarkyti.

Linda spoksojo į ją negalėdama patikėti.

– Nejaugi jūs nejaučiate nė menkausio jaudulio?

Teilorė suirzusi garsiai atsiduso.

– Ak, Linda, nereikia... – ji apsisuko ir abejingai patraukė į kabinetą. Bet pasiekusi duris grįžtelėjo į sekretorę ir pamerkė akį. – Ei, aš nesakiau, kad tai nebus *smagi* užduotis.

Šelmiškai šyptelėjusi Teilorė pradingo savo kabinete.

Į keliuką prie savo daugiabučio Teilorė įsuko tik po vienuoliktos valandos vakaro. Visą dieną ji stengėsi iš galvos

išguiti mintis apie „Endriuso užduotį“ (toks pavadinimas prigijo biure). Bet likimas, žinoma, buvo jai nepalankus.

Netrukus po susitikimo su Semu ji sulaukė skambučio iš pono Endriuso padėjėjo, kuris kapotai ir glaustai paaiškino, kad ponas Endriusas (padėjėjui nuolat kartojant šiuos žodžius, Teilorė mintyse ėmė vaizduotis susikausčiusį aštuoniolikto amžiaus anglą tarną) atvyks pas ją ketvirtadienį devintą valandą ryto. Tikimasi, pasakė padėjėjas tarnas, kad panelė Donovan nevēluos, nes ponas Endriusas labai užsiėmęs.

Pokalbis ją suerzino.

„Išsiaiškinkime vieną dalyką, – norėjo pasakyti Teilorė. – Tai aš darau paslaugą jam.“

Ji per trumpai gyveno Los Andžele ir dar nebuvo susitaikiusi su tuo, kad šiame mieste tiesiog įprasta tenkinti pasipūtusių įžymybių užgaidas. Nors dabar gyvena (reikia pabrėžti, laikinai) svajonių mieste, ji abiem kojomis tvirtai stovi ant žemės. Ir jos gyvenime, nesvarbu, Los Andžele ar Čikagoje, svarbiausia įstatymai.

Be to, daug dirbdama įstengdavo pažiūrėti viso labo ke-turis filmus per metus, todėl per menkai domėjosi kino pramone ir visai netroško įsiteikti Džeisonui Endriusui. Negana to, buvo įsitikinusi, kad jam, tokiam garsiam, ir taip visi stengiasi įsiteikti.

Teilorė pamanė, kad, net ir turėdama tvirtą nuomonę šiuo klausimu, į padėjėjo tarno nurodymus reagavo labai diplomatiškai.

– Sakykite, kada turėčiau nusilenkti Jo Didenybei – *prieš* supažindinama ar *kai susipažinsime?* – nekaltai paklausė ji.

Padėjėjui tarnui tai nepatiko.

Baigusi pokalbį Teilorė ėmė svarstyti, kaip trijų dienų darbą atlikti per dvi dienas, prieš apsilankant Jo Nuostabia-

jai Didenybei. Pirmiausia turėjo susitikti su Dereku, antrus metus dirbančiu advokatu, paskirtu atstovauti toje pačioje seksualinio priekabiavimo byloje.

Vargšas Derekas, gana nervingas vaikinys, labai sutriko, kai Teilorė pranešė, kad ketvirtadienį jis vienas ginčys ieškovų pateiktus įkalčius. Akimirką jai kilo pagunda pasiūlyti apsimainyti – septyni išankstiniai prašymai mainais į septynias valandas su viena tokia garsenybe. Deja, Semas pageidavo, kad su aktoriumi bendrautų ji pati.

Nors tai gali pakenkti jų bylai.

O tai pakenktų jų klientui.

Ką jau kalbėti apie jos pačios norus.

Bet jos nuomonė niekam nerūpi. Tikrai.

Likusią popietę Teilorei teko nerimauti dėl kitų, daug svarbesnių dalykų. Reikėjo peržvelgti septyniolikos ieškovų liudijimų išrašus ir dar vienuolika kartų telefonu ginčytis su ieškovo advokatu dėl prisiekusiųjų parinkimo. Visa išsekusi ji pasiekė laukujes duris tik vėlyvą vakarą ir staiga prisiminė voką, kuri prieš išeidama jai įdavė Linda.

Tyrimams, kaip sakė sekretorė. Linda linksmai nusišypsojo, mėgaudamasi naujuoju darbu.

Eidama plytelėmis išklotu taku iki buto Teilorė, prisiminusi šelmišką sekretorės šypsnį, su baime išsitraukė iš portfelio voką. Ir iš jo išėmė šios savaitės „People“ žurnalo numerį.

Teilorė užvertė akis. Dėl Dievo meilės – ji neturi laiko skaityti tokių nesąmonių.

Tačiau bulvarinė spauda moka patraukti net didžiausių purkštautojų dėmesį. Teilorė taip pat nepajėgė atsispirti šiems kerams. Ją sudomino žurnalo viršelis.

„Džeisono Endriuso moterys!“

Po antrašte rikiavosi trys nuotraukos, kuriose aktorius buvo įamžintas su vis kita žvaigždute, manekene, tuštute pašonėje. Teilorė dygėdamasi papurtė galvą. Kaip visada. Šitas vyras, akiplėšiškai visiems rodantis savo moteris, žeidė jos feministinius jausmus.

O gal tai žeidė asmeniškai?

Bet ji to niekada nepripažintų.

Teilorė atvertė žurnalą ir iš jo išlindo sulankstoma įklija, kurioje puikavosi Džeisono Endriuso su skirtingomis moterimis nuotraukos.

Įklija siekė iki pat žemės.

Akimirką Teilorė pajėgė tik spoksoti į daugybę straipsnio „Džeisono Endriuso moterys!“ nuotraukų.

Paniekinamai prunkštelėjusi ji pasilenkė sulankstyti įklijos. Akį patraukė pati paskutinė nuotrauka – aktorius su klasikinio grožio šviesiaplauke, įpusėjusia trečiąją dešimtį. Teilorė ją akimirksniu atpažino. Nors kino pramone nelabai domėjosi, bet net ir keturis kartus per metus nueidama pažiūrėti filmo žinojo, kas yra Naomė Kros. Virš lieknos kaip vytelė aktorės atvaizdo didelėmis storomis raidėmis buvo užrašyta: „Kita Džeisono auka?“

Pamaniusi, kad apsieis nesužinojusi atsakymo, Teilorė sukišo įkliją su Džeisonu ir jo moterimis atgal į žurnalą ir patraukė prie durų. Ant laiptelio buvo kai kas padėta.

Didelė gėlių puokštė.

Kaip ir visos moterys, gavusios gėlių, Teilorė mintyse perbėgo per galimų dovanotojų sąrašą. Nesugalvojusi, kas galėjo jas atsiųsti, įtariai nužvelgė puokštę. Tada pakėlė ir panaršė tarp gėlių, kol rado atviruką. Ir akimirksniu pasi-gailėjo jo ieškojusi.

Atsiprašau. Myliu tave. Danielius

Danielius Loris.

Didžiausia Teilorės gyvenimo klaida.

Absurdiškai didelė. Milžiniška.

Jie susipažino teisės mokykloje. Tada ji buvo trečiakursė, o Danielius neseniai tapęs Šiaurės Vakarų universiteto dėstytoju. Jis buvo jaunas, vos dvidešimt devynerių, bet mokykla nepajėgė atsispirti vyrui, įgijusiam išsilavinimą Harvarde ir ketverius metus dirbusiam valstybės advokato biure Niujorke.

Jam atsispirti nepajėgė ir studentės. Dėl šviesiai mėlynų akių ir rusvų plaukų, nubarstytų šviesiomis sruogomis, jis veikiau panėšėjo į „Ralph Lauren“ modelį nei į teisės dėstytoją.

Danielius pakvietė Teilorę į pasimatymą per universiteto baigimo šventę. Ji, žinoma, atsisakė, nes buvo prisiklausiusi gandų iš bendrakursės; ji gyveno dangoraižyje kitapus gatvės nuo Danieliaus ir tvirtino, kad dažnai jį mato vaikštinėjantį su moterimi, bet kaskart su vis *kita*.

Antrą kartą jis pakvietė ją tik po šešių mėnesių. Vieną šeštadienio rytą, grįžusi iš sporto salės, Teilorė rado jį laukiantį prie savo namų. Maloniai šypsodamasis Danielius įteikė jai puodelį „Starbucks“ kavos, jis tiksliai pataikė parinkti: didelį puodelį liesos latės su dviem gabalėliais dirbtinio saldiklio. Pasirodo, prieš kelias dienas jis paskambino jos sekretorei išsiaiškinti.

Tik po penkių šeštadienio rytų ir penkių didelių liesų lačių su dviem gabalėliais dirbtinio saldiklio Teilorė pagaliau sutiko nueiti su Danieliumi išgerti kavos. Kavą pakeitė kokteiliai, o juos – vakarienė ir romantiška draugystė. Galiausiai Danielius ėmė kalbėti, kad Teilorė „toji vienintelė“. Ji sutiko apsigyventi kartu, o prabėgus metams juodu susišadėjo.

kai norisi
smagiai praleisti laiką

Tokiam vyrui neatsispyrų jokia moteris... išskyrus tą, kurios jis geidžia užvis labiausiai...

Šalta, rami, abejinga...

Niekas neišmuša Teilorės Donovan iš vėžių. Teismo salėje ji nesileidžia bauginama priešininkų, o asmeniniame gyvenime nesileidžia skaudinama vyrų – net neištikimo buvusio sužadėtinio. Todėl kai jai skiriama neįprasta darbo užduotis: padėti vienam aktoriumi ruošti vaidmeniui rimtame teisiniame trileryje, Teilorė prisiekia nepamesti galvos dėl Holivudo garsenybės. Net jei jis – Džeisonas Endriusas, seksualiausias pasaulio vyras.

Pasitikintis, įžymus, žavingas...

Džeisonas Endriusas pratęs, kad moterys puola jam po kojomis. Todėl kai Teilorė Donovan jį atstumia, aktorius sutrinka. Ji nepanaši į kitas pažįstamas moteris: abejinga šlovei, iš pažiūros atspari jo žavesiui ir, kad ir kaip būtų keista, geba jam pasakyti „ne“. Tiesiog puikus iššūkis. Ir kuo dažniau Teilorė jam sako „ne“, tuo labiau Džeisonas įsitikina: ji jam – tobula moteris.

svajonių knygos

9 786090 303443

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos